

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obo/1/2024
Identifikačné číslo spisu:	7023200368
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7023200368.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu Ing. Z. H., narodeného X. S. XXXX, Y., H. R. X, O. K., proti žalovanej Obci Holčikovce, Holčikovce 40, IČO: 00 332 429, o žalobe na obnovu konania, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 24. októbra 2023, č. k. 4Ncb/11/2023-124, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 24. októbra 2023, č. k. 4Ncb/11/2023-124 vo výroku o odmietnutí žaloby na obnovu konania.

II. O d m i e t a odvolanie proti výroku o zamietnutí návrhu na odloženie právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. júna 2008, sp. zn. 1ObdoV/21/2008.

III. Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Dňa 22. augusta 2023 bola Krajskému súdu v Košiciach doručená žaloba žalobcu na obnovu konania, smerujúca proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. júna 2008, sp. zn. 1ObdoV/21/2008 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), ktorou sa žalobca domáhal, aby súd odložil právoplatnosť a vykonateľnosť napadnutého rozsudku a povolil obnovu konania.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „súd prvej inštancie“) prvou výrovkovou vetou uznesenia z 24. októbra 2023, č. k. 4Ncb/11/2023-124 odmietol žalobu na obnovu konania proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 6. júna 2008, sp. zn. 1ObdoV/21/2008 a druhou výrovkovou vetou uznesenia zamietol návrh žalobcu na odloženie právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 6. júna 2008, sp. zn. 1ObdoV/21/2008. V odôvodnení uznesenia poukázal na to, že žalobca svoje podanie odôvodnil ustanovením § 397 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), podľa ktorého je proti právoplatnému rozsudku prípustná žaloba na obnovu konania, ak bolo rozhodnuté v neprospech strany v

dôsledku trestného činu sudcu, iných subjektov konania alebo inej osoby zúčastnenej na konaní. Žalobca tvrdil, že dňa 8. júna 2023 podal trestné oznámenie, na základe ktorého Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, odbor kriminálnej polície začalo vyšetrovanie vo veci podozrenia z obzvlášť závažného zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), b), c) a ods. 4 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona (ďalej aj „Trestný zákon“). Trestný čin sudcu videl žalobca v konaní a rozhodovaní sudcov Krajského súdu v Košiciach a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v spore vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 4Cb/1/2008. Uvádzal, že žaloba na obnovu konania smeruje proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ako súdu dovolacieho) zo 6. júna 2008, sp. zn. 1ObdoV/21/2008 (vydaného v spore sp. zn. 4Cb/1/2008, pôvodne sp. zn. 18Rob/1357/1996), ktorým došlo - v dôsledku trestného činu sudcov a ich nezákonným postupom - de facto k anulovaniu právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu vydaného Krajským súdom v Košiciach dňa 1. júla 1997, č. k. 18Rob/1357/1996-22 a tým aj k zmareniu exekučného konania vedeného Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. Er 3159/1997.

3. Dňa 5. septembra 2023 bolo súdu prvej inštancie doručené doplnenie žaloby na obnovu konania, v ktorom žalobca vzniesol námietku zaujatosti voči sudcovi spravodajcovi JUDr. Júliusovi Tóthovi. Ohľadom predmetnej námietky súd prvej inštancie konštatoval, že jej obsahom boli okolnosti spočívajúce v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP), v dôsledku čoho na podanú námietku zaujatosti neprihliadal (§ 53 ods. 3 CSP).

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 397 písm. c), § 400, § 403 ods. 1, § 404 písm. c) a § 413 ods. 1 a 2 CSP a dospel k záveru, že žalobu na obnovu konania je potrebné odmietnuť podľa § 413 ods. 1 CSP z dôvodu, že bola podaná oneskorene, smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná a je zjavne nedôvodná [§ 413 ods. 1 písm. a), písm. c) a písm. e) CSP]. Poukázal na to, že podmienkami prípustnosti každého návrhu na obnovu konania, ktorých (ne)splnenie je súd povinný skúmať z úradnej moci, sú: spôsobilý predmet, voči ktorému návrh smeruje, zákonný dôvod obnovy, o ktorý sa návrh musí opierať, lehoty, počas ktorých musí byť návrh na obnovu konania podaný, osoba spôsobilá k podaniu návrhu, osobitné náležitosti návrhu na obnovu konania a príslušnosť súdu k prejednaniu návrhu na obnovu konania. Zo žaloby na obnovu konania súd prvej inštancie zistil, že bola podaná žalobcom Ing. Z. H., ktorý bol žalobcom aj v pôvodnom konaní sp. zn. 1ObdoV/21/2008, v dôsledku čoho bola splnená subjektívna podmienka konania. Žalobca tiež správne doručil žalobu na obnovu konania, ktorá obsahovala všetky náležitosti vyžadované § 406 CSP, Krajskému súdu v Košiciach ako súdu, ktorý o veci rozhodoval v prvej inštancii. Žaloba na obnovu konania môže byť podaná len proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je zo zákona vylúčená, pričom pri rozsudku, platobnom rozkaze a rozhodnutí vydanom v konaní o dedičstve sa uplatňuje princíp univerzality, čo znamená, že okrem výnimiek, ktoré sú v zákone taxatívne vypočítané, možno návrhom na obnovu konania vždy napadnúť každú z týchto foriem súdneho rozhodnutia. Pri uznesení sa naopak uplatňuje princíp enumerácie, podľa ktorého možno návrhom na obnovu konania napadnúť len uznesenie, ktorým bol schválený súdny zmier (§ 398 CSP).

5. V posudzovanom prípade žaloba na obnovu konania smeruje proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. júna 2008, sp. zn. 1ObdoV/21/2008, ktorým dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Predmetný rozsudok nebol konečným rozhodnutím vo veci, resp. s konečnou platnosťou neriešil meritum veci, keďže dovolací súd sa vyporiadať predovšetkým s otázkou odňatia možnosti žalovaného konať pred súdom, o ktorého procesnom návrhu nebolo rozhodnuté, a s ktorého námietkami sa odvolací súd náležite nevyporiadal. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/76/2021. Podľa názoru súdu zrušujúci rozsudok dovolacieho súdu nemožno napadnúť žalobou na obnovu konania, keďže nie je konečným rozhodnutím vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008. Preto nie je zrejmé, ako by prípadná zmena toho rozhodnutia v obnovenom konaní mala vplyv na ďalší priebeh sporu sp. zn. 4Cb/1/2008, v ktorom bolo následne vydaných množstvo iných právoplatných rozhodnutí tak procesnej, ako aj meritornej povahy, ktoré však žalobou na obnovu konania dotknuté nie sú. Dokonca žalobca v petite žaloby na obnovu konania ani neuvádza, ako by mal znížiť samotný výrok rozhodnutia prípadného obnoveného konania sp. zn. 1ObdoV/21/2008.

V tejto súvislosti tiež súd prvej inštancie poukázal na to, že dovolací súd vydal predmetný rozsudok podľa ustanovení vtedy platného a účinného zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku. Ak by dovolací súd rovnaké rozhodnutie vydával podľa pravidiel CSP, rozhodoval by uznesením (§ 451 ods. 1 CSP), proti ktorému by žaloba na obnovu konania nebola prípustná, keďže žaloba na obnovu konania je prípustná len proti právoplatnému uzneseniu, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy vzťahovať aj na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval (§ 398 CSP). Súd prvej inštancie preto žalobu na obnovu konania odmietol podľa § 413 písm. c) CSP, keďže smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná.

6. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v konaní nebola splnená ani ďalšia podmienka prípustnosti žaloby na obnovu konania, a to dôvodnosť jej podania. Žalobca odôvodnil podanie žaloby na obnovu konania zákonným dôvodom podľa § 397 písm. c) CSP. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe je tento dôvod obnovy konania daný vtedy, ak existuje právoplatný odsudzujúci rozsudok voči konajúcemu sudcovi, prípadne uznesenie v trestnom konaní, konštatujúce aspoň vo svojom odôvodnení, že sudca spáchal trestný čin a zároveň je daná príčinná súvislosť medzi trestným činom sudcu a nesprávnosťou napadnutého rozhodnutia. V posudzovanom prípade žalobca odôvodnil podanie žaloby na obnovu konania existenciou skutočností, o ktorých sa dozvedel pri príprave trestného oznámenia z 8. júna 2023. Samotné podozrenie žalobcu a podanie trestného oznámenia na sudcov však podľa názoru súdu nemôže zakladať dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. c) CSP. Takýmto dôvodom nemôže byť ani oznámenie polície o začatí vyšetrovania vo veci podozrenia z obzvlášť závažného zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), b), c) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona, pretože začatie vyšetrovania nezakladá prípustnosť podania žaloby na obnovu konania pre údajný trestný čin sudcu. Keďže dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. c) CSP nie je daný, súd prvej inštancie žalobu na obnovu konania odmietol ako nedôvodnú aj podľa § 413 ods. 1 písm. e) CSP.

7. Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že žaloba nebola podaná ani v zákonom stanovenej lehote. Žaloba na obnovu konania je podaná oneskorene, ak nebola podaná v zákonom stanovenej objektívnej lehote a (v rámci nej) aj v subjektívnej lehote (§ 403 CSP). Objektívna lehota sa počíta odo dňa nadobudnutia právoplatnosti napádaného rozhodnutia. Ak ide o dôvody obnovy konania uvedené v § 397 písm. c) až e) CSP, čo je aj posudzovaný prípad, jej koniec nie je ohraničený a možno ju podať aj po uplynutí troch rokov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. Subjektívna lehota plynie odo dňa, kedy sa žalobca dozvedel o dôvode obnovy alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Žalobca sa podľa vlastných tvrdení o dôvode obnovy konania dozvedel počas prípravy trestného oznámenia z 8. júna 2023, pričom žalobu na obnovu konania doručil súdu dňa 22. augusta 2023, teda zdanlivo v lehote. Žalobca však bližšie nekonkretizoval, kedy presne sa dozvedel o trestných činoch sudcov a neoznačil ani skutočnosť, na základe ktorej dospel k svojím záverom. Konštatovanie žalobcu o včasnosti podania žaloby je podľa názoru súdu príliš všeobecné na to, aby z neho bolo možné vyvodiť záver o dodržaní subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania. Súd prvej inštancie tiež zdôraznil, že tvrdenia uvádzané žalobcom v žalobe na obnovu konania, týkajúce sa údajnej trestnej činnosti sudcov, boli obsahom už jeho skorších podaní v konaní sp. zn. 4Cb/1/2008, datovaných viac ako tri mesiace pred podaním žaloby na obnovu konania. Samotná príprava a podanie trestného oznámenia na základe tvrdení, ktoré sú dlhodobo predmetom podaní žalobcu, nemôžu zakladať začiatok plynutia subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania. Súd prvej inštancie preto odmietol žalobu na obnovu konania aj z dôvodu podľa § 413 ods. 1 písm. a) CSP, keďže bola podaná oneskorene.

8. Vzhľadom na odmietnutie žaloby na obnovu konania z dôvodu jej neprípustnosti, súd prvej inštancie zamietol aj návrh žalobcu na odloženie právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) zo 6. júna 2008, sp. zn. 1ObdoV/21/2008 podľa § 412 ods. 1 a 2 CSP ako nedôvodný.

9. Uznesenie súdu prvej inštancie (v oboch jeho výrokoch) napadol žalobca odvolaním z dôvodu, že napadnuté uznesenie je nesprávne a nepreskúmateľné, neboli vykonané žiadne dôkazy, nebol riadne zistený skutkový stav a právne závery súdu neobstoja. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10. Žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) namietal, že žaloba na obnovu konania nebola podaná oneskorene, pretože začiatok subjektívnej 3-mesačnej lehoty sa odvíja až odo dňa 18. júla 2023, kedy dostal oznámenie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, odboru kriminálnej polície (ďalej aj „KR PZ“) č. ČVS: KRP-56/2-VYS-PO-2023 z 18. júla 2023. Je totiž zjavné, že od júla 2023 prebieha vyšetrovanie vo veci podozrenia z obzvlášť závažného zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), b), c), ods. 4 písm. b) Trestného zákona pre trestné činy verejných činiteľov, sudcov a ďalších osôb v dvoch exekúciách vedených Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. Er 3159/97 a Er 3196/97 a s nimi súvisiacimi konaniami, medzi ktoré patrí tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. júna 2008, sp. zn. 1ObdoV/21/2008. Poukázal na to, že trestné oznámenie podal 8. júna 2023 a jeho príprava s advokátskou kanceláriou trvala 7 dní, a teda až v období od 1. júna do 8. júna 2023 vychádzali najavo detaily trestnej činnosti sudcov. Zdôraznil, že uvedené skutočnosti vyplývajú zo samotného textu žaloby na obnovu konania.

11. Neobstoí ani záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého žaloba na obnovu konania smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná, pretože procesný predpis ukladá obmedzenie iba v § 399 CSP, podľa ktorého žaloba na obnovu konania nie je prípustná proti rozhodnutiu, ktorého zmenu alebo zrušenie nemožno dosiahnuť inak. Súd prvej inštancie si neuvedomil, že v roku 2023 nemožno zmenu alebo zrušenie rozsudku zo 6. júna 2008, vydaného spáchaním trestných činov sudcov, dosiahnuť inak, než práve žalobou na obnovu konania. Súd prvej inštancie svojvoľne a bezdôvodne aplikoval akýsi rozširujúci výklad bez opory v zákone, keď konštatoval, že zrušovacie rozhodnutie dovolacieho súdu nemožno napadnúť žalobou na obnovu konania, keďže nie je konečným rozhodnutím vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008 a podľa názoru súdu nie je zjavné, ako by prípadná zmena tohto rozhodnutia v obnovenom konaní mala vplyv na ďalší priebeh sporu sp. zn. 4Cb/1/2008. Súd prvej inštancie sa mýli, pretože jednak dňa 6. júna 2008 žiadne konanie neexistovalo, existoval iba pokyn ministra Harabina anulovať platobný rozkaz č. k. 18Rob/1357/96-22 z 1. júla 1997 a zastaviť exekúcie a jednak odkaz súdu na konanie sp. zn. 1Obdo/76/2021 vôbec nerieši otázku konečného rozhodnutia dovolacieho súdu vo vzťahu k obnove konania, ale ide v ňom o otázku týkajúcu sa konečnosti rozhodnutia súdu odvolacieho (nie dovolacieho). Zdôraznil, že procesný predpis ustanovuje možnosť obnovy proti právoplatnému rozsudku, ale už neupresňuje, či má ísť o rozhodnutie konečné, alebo len dočasné.

12. Podľa názoru odvolateľa neobstoja ani závery súdu prvej inštancie uvedené v odsekoch 17 a 18 odôvodnenia, podľa ktorých je žaloba na obnovu konania zjavne nedôvodná. Žiadny zákon totiž nepredpisuje, že už v čase podania návrhu na obnovu konania musí existovať odsudzujúci rozsudok, v ktorom bude deklarovaná príčinná súvislosť medzi zločinnými činmi sudcu a nesprávnosťou napadnutého rozhodnutia. Z trestného oznámenia z 8. júna 2023 ako súčasť návrhu na obnovu konania z 22. augusta 2023 muselo byť súdu prvej inštancie zjavné, pre aké trestné činy je tu dôvodné podozrenie. Za kľúčovú v tomto smere označil trestnú činnosť senátu JUDr. Semana, ktorý dňa 6. júna 2008 vedel, že nemá právomoc rozhodovať o návrhu Obce Holčikovce zo 16. februára 2007 na zrušenie 11 rokov právoplatného platobného rozkazu, resp. že neexistuje žiadny zákon, ktorý by oprávňoval ktorýkoľvek súd posudzovať formálnu stránku 11 rokov právoplatného platobného rozkazu. Ak by bol tento senát nestranný, potom by vec ihneď zastavil a odovzdal exekučnému súdu na rozhodovanie o námietkach Obce Holčikovce ohľadom (ne)doručenia platobného rozkazu č. k. 18Rob/1357/96-22 z 1. júla 1997.

13. V lehote na podanie odvolania bolo súdu prvej inštancie doručené doplnenie odvolania, v ktorom odvolateľ namietal neúplnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia s poukazom na to, že súd prvej inštancie odignoroval väčšinu obsahu žaloby na obnovu konania a jej doplnení podaniami žalobcu z 28. augusta 2023, 3. septembra 2023, 6. septembra 2023, 10. októbra 2023, 12. októbra 2023 a 18. októbra 2023. Zdôraznil, že žiadne z uvedených doplnení nebolo súdu prvej inštancie doručené po lehote, pretože začiatok plynutia 3-mesačnej subjektívnej lehoty nastal až dňom 18. júla 2023. Opätovne poukázal na to, že žiadny zákon ani judikatúra nepodmieňuje podanie žaloby na obnovu konania z dôvodu trestného činu sudcu, iných subjektov konania alebo inej osoby zúčastnenej na konaní existenciou výroku trestného rozsudku o spáchaní trestného činu sudcu či inej osoby zúčastnenej na konaní. Tým, že KR PZ v Prešove začalo 18. júla 2023 vyšetrovanie obzvlášť závažného trestného činu

zneužitia právomoci verejného činiteľa, je - podľa názoru odvolateľa - založená jeho aktívna vecná legitimácia na podanie žaloby podľa § 397 písm. c) CSP.

14. V doplnení odvolania z 28. augusta 2023 žalobca poukázal na právnu vetu uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) sp. zn. I. ÚS 54/2008 (ZSP 14/2009) o povinnosti súdu nariadiť na prejednanie žaloby na obnovu konania pojednávanie. Súd prvej inštancie si uvedenú povinnosť nesplnil, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nesprávne. Okrem toho žalobca v uvedenom doplnení namietať nielen zaujatosť sudcu Tótha, ale aj to, že Krajský súd v Košiciach nie je zákonným súdom vo veci sp. zn. 4Ncb/11/2023, pretože nikdy nebol a nie je zákonným, príslušným súdom vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008. Krajský súd v Košiciach totiž nikdy nemal a nemá právomoc v konaní sp. zn. 4Cb/1/2008 skúmať otázky formálnej vykonateľnosti platobného rozkazu č. k. 18Rob/1357/96-22 z 1. júla 1997, keďže túto právomoc má iba exekučný súd. Ani s otázkou zaujatosti sudcu Tótha sa súd prvej inštancie nevysporiadal preskúmateľným spôsobom, keďže opomenul, že vo veci Rvp 981/2023 je doposiaľ riešená ústavná sťažnosť žalobcu ohľadom zaujatosti sudcov Tótha a Ragana vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008, pričom výsledok určite ovplyvní aj otázku zaujatosti sudcu Tótha vo veci sp. zn. 4Ncb/1/2023. Potom je napadnuté rozhodnutie predčasné a otázka zaujatosti sudcu Tótha nie je ústavne súladným spôsobom zodpovedaná. Obdobne sa súd prvej inštancie nezaoberal ani ďalšími podaniami žalobcu (ktorými dopĺňal pôvodnú žalobu na obnovu konania) z 3. a 6. septembra 2023, z 10., 12. a 18. októbra 2023.

15. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

16. Odvolanie žalobcu bolo dňa 5. januára 2024 predložené na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a náhodným výberom bolo pridelené senátu súdneho oddelenia IO v zložení : predsedníčka senátu JUDr. Jana Hullová a členky senátu JUDr. Miroslava Janečková a JUDr. Erika Čanádyová. Keďže JUDr. Hullová a JUDr. Janečková už skôr rozhodovali pod sp. zn. 1ObdoV/10/2020 (ako predsedníčka a členka dovolacieho senátu) v spore vedenom na Krajskom súde v Košiciach sp. zn. 4Cb/1/2008 (v ktorom spore bol vydaný aj napadnutý rozsudok), vec bola predložená predsedovi NS SR na rozhodnutie o ich vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej odvolacej veci podľa § 50 v spojení s § 49 ods. 2 CSP. Zaujatosť JUDr. Hullovej a JUDr. Janečkovej z dôvodu ich účasti na rozhodovaní vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008 (v štádiu dovolacieho konania) namietať aj žalobca vo svojich podaniach adresovaných Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky. Predseda NS SR uznesením zo 6. marca 2024, sp. zn. KP 44/2024 rozhodol, že sudkyne JUDr. Jana Hullová a JUDr. Miroslava Janečková nie sú vylúčené z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1Obo/1/2024.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 34 ods. 3 CSP) v prvom rade skúmal, či je odvolanie podané včas, oprávnenou osobou a či smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť odvolaním. Žalobca je nepochybne stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), keďže súd prvej inštancie napadnutým uznesením nevyhovел jeho žalobe na obnovu konania a zamietol aj jeho návrh na odloženie právoplatnosti a vykonateľnosti napadnutého rozsudku. Odvolanie žalobcu bolo podané včas, keď žalobca najskôr podal odvolanie v elektronickej podobe a následne toto neautorizované elektronické podanie doplnil v listinnej podobe (§ 125 ods. 2 CSP), všetko pred uplynutím zákonnej odvolacej lehoty (§ 362 ods. 1 CSP). Rovnakým spôsobom bolo súdu prvej inštancie doručené tiež doplnenie odvolania z 27. novembra 2023. Odvolaním napadnuté uznesenie obsahuje dva výroky: 1/ výrok o odmietnutí žaloby na obnovu konania proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. júna 2008, sp. zn. 1ObdoV/21/2008 a 2/ výrok o zamietnutí návrhu žalobcu na odloženie právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. júna 2008, sp. zn. 1ObdoV/21/2008. Žalobca v odvolaní výslovne uviedol, že odvolanie podáva voči obom citovaným výrokom. Prípustnosť odvolania preto odvolací súd posudzoval u každého výroku zvlášť. V ustanovení § 357 CSP sú taxatívne vypočítané uznesenia súdu prvej inštancie, proti ktorým je prípustné podať odvolanie. Proti iným uzneseniam súdu prvej inštancie, ktoré nie sú uvedené v tomto výpočte, odvolanie prípustné nie je. Podľa § 357 písm. j) CSP je odvolanie prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odklade vykonateľnosti rozhodnutia. Z použitej dikcie zákona o odklade vykonateľnosti

rozhodnutia je zrejme, že odvolanie bude prípustné len vtedy, ak súd prvej inštancie návrhu na odklad vykonateľnosti vyhovie (odloží vykonateľnosť rozhodnutia), a nie aj vtedy, ak návrh na odklad vykonateľnosti zamietne. Ak by zákonodarcu chcel, aby bolo odvolanie prípustné v oboch týchto prípadoch, formuloval by ustanovenie § 357 písm. j) CSP inak, napríklad [po vzore § 357 písm. d), písm. i) alebo písm. o) CSP] ako uznesenie súdu prvej inštancie o návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodnutia. Keďže odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na odklad vykonateľnosti (alternatívne právoplatnosti) rozsudku (napadnutého žalobou na obnovu konania) prípustné nie je, odvolací súd v tejto časti odvolanie žalobcu odmietol ako neprípustné podľa § 386 písm. c) CSP. Na závere o neprípustnosti odvolania voči predmetnému výroku nič nemení ani skutočnosť, že súd prvej inštancie v písomnom vyhotovení napadnutého uznesenia poučil strany sporu iba o prípustnosti odvolania podľa § 357 písm. c) CSP, t. j. proti uzneseniu o odmietnutí žaloby na obnovu konania, ale už ich nepoučil o neprípustnosti odvolania proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na odklad vykonateľnosti alebo právoplatnosti [§ 357 písm. j) CSP a contrario].

18. Po čiastočnom odmietnutí odvolania zostal predmetom odvolacieho prieskumu len výrok súdu prvej inštancie o odmietnutí žaloby na obnovu konania (majúci formu uznesenia), proti ktorému je odvolanie prípustné podľa § 357 písm. c) CSP. Žalobca svojím odvolaním spochybnil vecnú správnosť napadnutého výroku z dôvodu, že súd prvej inštancie nevykonával dôkazy potrebné na riadne zistenie skutkového stavu veci, vydal nesprávne a nepreskúmateľné rozhodnutie a jeho právne závery neobstoja. Odvolateľ nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že žaloba na obnovu konania bola podaná oneskorene, smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná a je tiež zjavne nedôvodná. V doplnení odvolania zároveň namietal nevysporiadanie sa s písomnými podaniami, ktoré boli súdu prvej inštancie doručené po podaní žaloby na obnovu konania a v ktorých o. i. namietal zaujatosť predsedu senátu v súvislosti s nepríslušnosťou, resp. nedostatkom právomoci Krajského súdu v Košiciach na skúmanie otázky formálnej vykonateľnosti platobného rozkazu č. k. 18Rob/1357/96-22 z 1. júla 1997 a poukazoval na povinnosť súdu nariadiť na prejednanie žaloby na obnovu konania pojednávanie. Uvedenú argumentáciu odvolateľa možno podradiť pod odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e) a písm. h) CSP.

19. Podľa názoru odvolateľa žiadny z dôvodov, pre ktoré súd prvej inštancie odmietol jeho žalobu na obnovu konania, neobstoja. Pokiaľ ide o záver, že žaloba na obnovu konania smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná, odvolateľ namietal, že jediné obmedzenie prípustnosti žaloby na obnovu konania vyplýva z ustanovenia § 399 CSP, podľa ktorého žaloba na obnovu konania nie je prípustná proti rozhodnutiu, ktorého zmenu alebo zrušenie nemožno dosiahnuť inak. Záver súdu prvej inštancie, že zrušovací rozsudok dovolacieho súdu nie je možné napadnúť žalobou na obnovu konania, pretože nie je konečným rozhodnutím vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008 a nie je zrejme, ako by prípadná zmena tohto rozhodnutia v obnovenom konaní mala vplyv na ďalší priebeh sporu sp. zn. 4Cb/1/2008, je podľa názoru odvolateľa svojvoľný a nemá oporu v zákone. S týmto názorom odvolací súd nesúhlasí. Citovaný záver súdu prvej inštancie oporu v zákone má, a to konkrétne v ustanovení § 212 ods. 1 CSP, podľa ktorého rozsudkom rozhoduje súd vo veci samej. Rozhodnutie vo veci samej, pre ktoré citované ustanovenie predpisuje formu rozsudku, je vždy rozhodnutím konečným, pretože sa ním končí konanie o predmete sporu tak, ako bol vymedzený v žalobe. V sporovom konaní, ktoré sa vedie na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 4Cb/1/2008, bol síce dňa 21. júna 2022 vyhlásený rozsudok (ktorým súd konanie v časti o zaplatenie 0,5% úroku z omeškania denne zo sumy 14 763,65 eura od 11. novembra 1995 do 10. novembra 2007 a v časti o zaplatenie 0,5% úroku z omeškania denne zo sumy 14 763,65 eura od 11. novembra 2007 do 10. novembra 2013 vylúčil na samostatné konanie a vo zvyšnej časti žalobu zamietol), avšak žalobca tento rozsudok napadol odvolaním, o ktorom ešte len bude rozhodovať NS SR v odvolacom konaní pod sp. zn. 2Obo/1/2024. Vzhľadom na odkladný účinok odvolania (vo vzťahu k právoplatnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia) nie je konanie vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008 doposiaľ právoplatne skončené a už len z tohto dôvodu je žaloba na jeho obnovu neprípustná, lebo je podaná predčasne. Odvolateľ sa dožaduje obnovy takého (sporového) konania, ktoré doposiaľ nie je právoplatne skončené, čo je aj v rozpore so zmyslom a účelom tohto mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je - v prípade, že by súd obnovu konania povolil - odklad vykonateľnosti, alternatívne právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a opätovné prejednanie veci s prihliadnutím na všetko, čo vyšlo najavo tak v

pôvodnom konaní, ako aj v obnovenom konaní (§ 415, § 416 CSP). Súd prvej inštancie tiež správne poukázal na to, že odvolateľom napadnutý rozsudok NS SR zo 6. júna 2008, sp. zn. 1ObdoV/21/2008 bol vydaný za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (v znení účinnom v čase rozhodovania dovolacieho súdu), ktorý v ustanovení § 243b ods. 1 predpisoval formu rozsudku pre každé zrušovacie rozhodnutie dovolacieho súdu, bez ohľadu na to, či sa ním zrušoval rozsudok alebo uznesenie. Ak by dovolací súd také zrušovacie rozhodnutie vydal za účinnosti novej procesnej úpravy Civilného sporového poriadku, rozhodol by uznesením (ako správne poznamenal súd prvej inštancie) podľa § 451 ods. 1 CSP, časť vety za bodkočiarkou. Len samotná skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky svoje rozhodnutie zo 6. júna 2008 vydal vo forme rozsudku, ešte neznamená, že takéto rozhodnutie je prípustné napadnúť žalobou na obnovu konania. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie správne odmietol žalobu na obnovu konania podľa § 413 ods. 1 písm. c) CSP, t. j. preto, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná.

20. Zistenie ktoréhokoľvek z dôvodov v zmysle § 413 ods. 1 CSP umožňuje súdu prvej inštancie žalobu na obnovu konania bez ďalšieho odmietnuť. Už len samotný záver súdu prvej inštancie, že žaloba na obnovu konania smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná, bol teda postačujúci pre rozhodnutie o odmietnutí predmetnej žaloby na obnovu konania. Napriek tomu sa súd prvej inštancie zaoberal aj otázkou, či je žaloba na obnovu konania odôvodnená niektorým zo zákonom stanovených dôvodov, ktorých taxatívny výpočet je uvedený v § 397 CSP, ako aj otázkou včasnosti podania žaloby na obnovu konania. Súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobcom uplatňovaným dôvodom obnovy konania bol dôvod uvedený v § 397 písm. c) CSP, podľa ktorého je žaloba na obnovu konania prípustná, ak bolo rozhodnuté v neprospech strany v dôsledku trestného činu sudcu, iných subjektov konania alebo inej osoby zúčastnenej na konaní. Správne tiež poukázal na to, že tento dôvod obnovy konania je daný vtedy, ak existuje právoplatný odsudzujúci rozsudok voči konajúcemu sudcovi, prípadne uznesenie v trestnom konaní, konštatujúce aspoň vo svojom odôvodnení, že sudca spáchal trestný čin (napr. pri zastavení trestného stíhania pre zánik trestnosti) a zároveň je daná príčinná súvislosť medzi trestným činom sudcu a nesprávnosťou napadnutého rozhodnutia. Odvolateľ nedôvodne namieta, že uvedené závery súdu prvej inštancie nemajú oporu v žiadnom zákone. Opak je pravdou. Citované závery majú svoj podklad predovšetkým v ustanovení § 193 CSP, podľa ktorého je súd viazaný (o. i.) rozhodnutím príslušného orgánu o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal. Z ustanovenia § 194 ods. 1 CSP zároveň vyplýva, že pokiaľ také rozhodnutie príslušného orgánu neexistuje, súd (ktorý prejednáva a rozhoduje konkrétny spor podľa CSP) si nemôže predmetné otázky, t. j. či bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, posúdiť sám ako tzv. prejudiciálne (predbežné) otázky. Teda, ani súd konajúci o žalobe na obnovu konania podľa § 397 CSP a nasl. nemôže sám predbežne posúdiť, či konkrétny sudca spáchal trestný čin.

21. Odvolací súd sa stotožnil aj s názorom súdu prvej inštancie, že len samotné podozrenie žalobcu a podanie trestného oznámenia na sudcov, ešte nezakladá dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. c) CSP, ako ho nezakladá ani oznámenie orgánov činných v trestnom konaní o začatí vyšetrovania vo veci podozrenia z obzvlášť závažného zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), b), c) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na listinnú prílohu žaloby na obnovu konania (žalobcom označenú ako dôkaz č. 2), datovanú dňa 18. júla 2023, ktorou KR PZ v Prešove žiadalo žalobcu, aby (na účely vyšetrovania) doplnil ním podané trestné oznámenie tak, že uvedie a doloží príslušné listiny (doklady, rozhodnutia, uznesenia, podania, sťažnosti, atď.), na ktoré sa odvoláva, prípadne uvedie iné dôležité skutočnosti. Z predmetnej žiadosti o doplnenie trestného oznámenia podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že v uvedenej trestnej veci (ktorú inicioval žalobca podaním trestného oznámenia) sa v čase podania žaloby na obnovu konania trestné stíhanie ešte ani len nezačalo, keďže ide o žiadosť, resp. výzvu orgánov činných v trestnom konaní podľa § 196 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), ktorá je v Trestnom poriadku upravená ako postup pred začatím trestného stíhania. Vzhľadom k tomu, že doposiaľ neexistuje právoplatné rozhodnutie príslušného orgánu, ktoré by konštatovalo, že žalobcom označení sudcovia sa dopustili akejkolvek trestnej činnosti, sú závery žalobcu predčasné, to aj vzhľadom na princíp prezumpcie neviny (čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, resp. § 2 ods. 4 Trestného poriadku). Logicky potom nemôže byť splnená ani druhá podmienka

vyplývajúca z § 397 písm. c) CSP, a to existencia príčinnej súvislosti medzi takto konštatovaným trestným činom sudcu a napadnutým rozsudkom. Námietky odvolateľa sú preto nedôvodné.

22. Pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie, že žaloba na obnovu konania bola podaná oneskorene, súd svoje úvahy uviedol len pre úplnosť, teda na doplnenie predchádzajúcej argumentácie o neprípustnosti a zjavnej nedôvodnosti žaloby na obnovu konania. Podľa názoru odvolacieho súdu si súd prvej inštancie vo svojej argumentácii protirečí, keď v odseku 20 odôvodnenia uvádza, že žalobca bližšie nekonkretizoval, kedy presne sa dozvedel o trestných činoch sudcov a neoznačil ani skutočnosť, na základe ktorej dospel k svojim záverom a tiež, že konštatovanie žalobcu o včasnosti podania žaloby je príliš všeobecné na to, aby súd z neho mohol vyvodiť záver o dodržaní subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania. Súčasne však uzatvára, že žalobu žalobcu na obnovu konania odmietol aj z dôvodu podľa § 413 ods. 1 písm. a) CSP, keďže bola podaná oneskorene. Citovaná argumentácia vyznieva protirečivo. Totiž, ak súd nevie ustáliť, kedy (ktorým okamihom) začala plynúť subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania, tak logicky nemôže dospieť k záveru, že žaloba bola podaná oneskorene, t. j. po márnom uplynutí zákonom stanovenej lehoty na jej podanie. Možno tiež poukázať na to, že ak žalobca bližšie nekonkretizoval, kedy sa dozvedel o trestných činoch sudcov, potom si nesplnil povinnosť podľa § 406 CSP uviesť skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že žaloba na obnovu konania je podaná včas. Takáto žaloba na obnovu konania je neúplná (neobsahuje podstatnú obsahovú náležitosť v zmysle § 406 CSP) a je povinnosťou súdu prvej inštancie podľa § 129 CSP vyzvať žalobcu na jej doplnenie. Ak žalobca napriek výzve a poučeniu svoju žalobu v určenej lehote nedoplní, je to dôvod na odmietnutie žaloby na obnovu konania podľa § 413 písm. d) CSP, avšak len za predpokladu, že bez odstránenia tohto nedostatku nemožno v konaní pokračovať (§ 129 ods. 3 CSP časť vety za bodkočiarkou). V posudzovanom prípade však takýto postup nebol vôbec potrebný, pretože aj bez posúdenia toho, či žalobca podal žalobu na obnovu konania včas, mohol súd prvej inštancie o jeho žalobe na obnovu konania rozhodnúť, keďže tu boli ďalšie dva relevantné dôvody v zmysle § 413 CSP, pre ktoré bolo potrebné žalobu odmietnuť.

23. Pokiaľ ide o procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia, odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho podaniami, ktoré boli súdu doručené po podaní žaloby na obnovu konania. V predmetných podaniach mal žalobca namietat nezákonnosť Krajského súdu v Košiciach a jeho sudcu JUDr. Júliusa Tótha. Mal tiež poukázať na povinnosť súdu konajúceho o žalobe na obnovu konania nariadiť na prejednanie veci pojednávanie, ktorú povinnosť si súd prvej inštancie nesplnil.

24. Odvolací súd sa oboznámil s podaniami žalobcu, datovanými 28. augusta 2023, 3. septembra 2023, 6. septembra 2023, 28. septembra 2023, 10. októbra 2023, 12. októbra 2023 a 18. októbra 2023, ktoré sú založené v spise. V podaní z 28. augusta 2023, ktoré bolo súdu prvej inštancie doručené 30. augusta 2023 elektronickými prostriedkami (č. l. 39 a nasl.) a 5. septembra 2023 v listinnej podobe (č. l. 46 a nasl.), žalobca uviedol, že namieta tak nezákonnosť Krajského súdu v Košiciach, ako aj nezákonné zloženie senátu, keďže sudcovia Kohútová, Tóth a Štrkolcová nie sú zákonnými sudcami a ich pôsobenie v danej veci porušuje právo žalobcu na zákonný súd podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Uvedené odôvodnil tým, že Krajský súd v Košiciach ani vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008 (pôvodne sp. zn. 4Cb/1/2008 a sp. zn. 3Cb/4/2008) nie je zákonným súdom, ktorý má právomoc a príslušnosť rozhodovať o návrhu žalovanej zo 16. februára 2007 na zrušenie 10 rokov právoplatných platobných rozkazov Krajského súdu Košice č. k. 18Rob/1357/1996-22 z 1. júla 1997 a č. k. 17Rob/1361/1996-24 z 27. júna 1997 a skúmať formálnu stránku vykonateľnosti uvedených platobných rozkazov. Túto právomoc má podľa judikatúry len exekučný súd na základe Exekučného poriadku. Osobitne vo vzťahu k sudcovi Krajského súdu v Košiciach JUDr. Júliusovi Tóthovi namietal, že je podobne ako JUDr. Kohútová zaujatý, rozdiely sú len v časovom rozložení trestnej činnosti oboch osôb. Podľa názoru žalobcu namietaný sudca v období od júla 2021 do augusta 2023 vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008 páchal trestnú činnosť krytím zločinov sudcu Hriba a sudkyne Kohútovej (špecifikovaných v predchádzajúcom bode vyjadrenia), keď toto krytie predchádzajúcich zločinov rozvinul do zločinov obsiahnutých v rozsudku z 21. júna 2022, kde v neexistujúcej veci sp. zn. 4Cb/1/2008 zamietol žaloby z 25. a 26. novembra 1996 napriek tomu, že obe žaloby boli právoplatne rozhodnuté a skončené dňa 1.

augusta 1997. V predmetnom rozsudku z 21. júna 2022 JUDr. Tóth manipulatívne a falošne prekrútil relevantnú otázku pôvodného doručenia platobných rozkazov č. k. 17Rob/1361/96-24 z 27. júna 1997 a č. k. 18Rob/1357/96-22 z 1. júla 1997, keď falošne uviedol, že Obec Holčikovce nemala podateľňu, a preto zásielky s platobnými rozkazmi nemohli byť odovzdané pracovníkovi podateľne ani pracovníkovi poverenému prijímaním zásielok za adresáta, ale boli v rozpore s § 48 ods. 1 OSP odovzdané pracovníkovi, ktorý nebol poverený, aby za adresáta prijímal písomnosti. Nejde preto o doručenie vyvolávajúce účinky riadneho doručenia. Svoje úvahy sa v bode 43.1 snažil vystužiť opretím sa o rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Obo/40/2009 z 27. mája 2009, sp. zn. 1ObdoV/36/2009 zo 17. decembra 2009 a sp. zn. 1ObdoV/10/2020 z 27. mája 2021. Činnosť sudcu Tótha je podľa názoru žalobcu toxickým zločinom, ktorý ad absurdum kryje zločiny spáchané vo veci sp. zn. 2Obo/40/2009, 1ObdoV/36/2009 a 1ObdoV/10/2020. Uviedol tiež, v čom tieto zločiny (namietanému sudcovi pri jeho rozhodovaní dňa 21. júna 2022 známe) spočívajú. Nesúhlasil ani s tou časťou odôvodnenia rozsudku z 21. júna 2022, v ktorom sudca Tóth poukázal na to, že súd je podľa § 135 OSP, resp. § 193 CSP viazaný rozhodnutím súdu, že bol spáchaný trestný čin. V bode 46 odôvodnenia menovaný sudca na svoju obhajobu uviedol, že vo veci sp. zn. 1T 197/04 nebolo doručovanie riešené v zmysle OSP ako prejudiciálna otázka a že z trestného spisu nevyplýva, že by otázku doručovania oboch platobných rozkazov OČTK alebo uvedený súd posudzovali v zmysle OSP. Vytýkal mu aj záver (uvedený v bode 47 odôvodnenia), že platobné rozkazy Krajského súdu v Košiciach č. k. 18Rob/1357/1996-22 z 1. júla 1997 a č. k. 17Rob/1361/1996-24 z 27. júna 1997 podaním včasných odporov boli zo zákona zrušené, a preto ani nenadobudli právoplatnosť. Podľa názoru žalobcu sa sudca Tóth vyhol povinnosti podľa § 135 ods. 2 OSP a odmietol akceptovať, že keď vo veci sp. zn. 1T 197/04 bolo výrokom právoplatne stanovené, že starosta S. 11. a 14. júla 1997 prevzal platobné rozkazy, potom takto navždy vyriešená otázka riadneho doručenia oboch platobných rozkazov platí a musí platiť aj vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) sp. zn. I. ÚS 269/2011 z 23. novembra 2011, z ktorého časť aj odcitoval. Z uvedeného podľa názoru žalobcu vyplýva, že sudca Tóth bol povinný (v bode 46 odôvodnenia rozsudku z 21. júna 2022) vychádzať z výroku, že starosta Ondarišín v dňoch 11.7.1997 a 14.7.1997 prevzal platobné rozkazy ... o doručených platobných rozkazoch neinformoval zastupiteľstvo ... v dôsledku čoho vznikla Obci Holčikovce škoda 12.000.000 Sk. Súd sa však miesto toho manipulatívne a falošne oprel o údajné vyriešenie otázky, kedy boli platobné rozkazy riadne doručené, v rozhodnutiach sp. zn. 2Obo/40/2009, 1ObdoV/36/2009 a 1ObdoV/10/2020.

25. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na to, že nie je pravdivé tvrdenie odvolateľa, že súd prvej inštancie odignoroval vyššie uvedené podanie. Súd prvej inštancie sa námietkou zaujatosti JUDr. Tótha nepochybne zaoberal, keďže v odseku 3 odôvodnenia uviedol, že v doplnení žaloby na obnovu konania, ktoré bolo súdu doručené 5. septembra 2023, žalobca vzniesol námietku zaujatosti voči sudcovi - spravodajcovi JUDr. Júliusovi Tóthovi. Zároveň konštatoval, že obsahom námietky zaujatosti boli okolnosti spočívajúce v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti, preto súd na podanú námietku zaujatosti neprihliadal. Uvedené považuje odvolací súd za postačujúce pre vysvetlenie, ako súd prvej inštancie posúdil podanie žalobcu a prečo (z akých dôvodov) predmetnú námietku nepredložil na rozhodnutie nadriadenému súdu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca zaujatosť sudcu Krajského súdu v Košiciach JUDr. Júliusa Tótha vyvodzuje z toho, že vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008 predsedal senátu, ktorý rozhodol v jeho neprospech. Obsahom námietky zaujatosti je kritika skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel tento senát v rozsudku z 21. júna 2022, proti ktorému žalobca podal aj odvolanie. Neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že žalobca rovnakú argumentáciu použil tak v námietke zaujatosti proti sudcovi Tóthovi v súdnej veci, ako aj vo svojich (štyroch) odvolaniach proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cb/1/2008-1867 z 21. júna 2022, z čoho je zrejmé, že sa ňou bude zaoberať tiež NS SR ako súd odvolací vo veci sp. zn. 2Obo/1/2024. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že ide o prípad predpokladaný ustanovením § 49 ods. 3 CSP, podľa ktorého dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti, tu konkrétne v konaní sp. zn. 4Cb/1/2008. Ak ide o taký prípad, podľa § 53 ods. 3 CSP platí, že súd na námietku zaujatosti neprihliada a vec nepredkladá nadriadenému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti.

26. Pokiaľ ide o námietku odvolateľa, že súd prvej inštancie opomenul, že vo veci Rvp 981/2023 je doposiaľ riešená ústavná sťažnosť žalobcu ohľadom zaujatosti sudcov Tótha a Ragana vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008, odvolací súd poznamenáva, že Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bolo doručené uznesenie ÚS SR č. k. II. ÚS 111/2024-58 z 20. marca 2024. Ústavný súd Slovenskej republiky ním rozhodol o ústavnej sťažnosti sťažovateľa Ing. Z. H., podanej proti uzneseniam NS SR sp. zn. 2Ndob/13/2022 z 2. februára 2023, sp. zn. 1ObdoV/10/2020 z 27. mája 2021, sp. zn. 1ObdoV/36/2009 zo 17. decembra 2009 a sp. zn. 2Obo/40/2009 z 27. mája 2009, ako aj proti uzneseniu Krajského v Prešove sp. zn. 15CoE/1/2009 zo 4. novembra 2009 a uzneseniu Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. Er/3196/97 zo 7. júla 2009. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008 podal sťažovateľ dňa 1. decembra 2021 námietku zaujatosti voči sudcom Krajského súdu v Košiciach JUDr. Júliusovi Tóthovi, JUDr. Igorovi Raganovi a JUDr. Drahomíre Brixiovej. Spis bol predložený NS SR a bol zaevidovaný pod sp. zn. 2Ndob/21/2021. Keďže sťažovateľ podal námietku zaujatosti aj proti členkám námietskoveho senátu NS SR, iný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1Ndob/2/2022 z 19. januára 2022 rozhodol, že sudkyne JUDr. Beáta Miničová a JUDr. Ivana Izakovičová nie sú vylúčené z prejednávania a rozhodovania tejto veci. NS SR následne uznesením sp. zn. 2Ndob/21/2022 zo 16. februára 2022 rozhodol, že sudcovia Krajského súdu v Košiciach JUDr. Július Tóth a JUDr. Igor Ragan (sudkyňa JUDr. Drahomíra Brixiovej medzitým zanikla funkcia sudcu k 31. decembru 2021, preto konanie v tejto časti zastavil) nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 4Cb/1/2008. ÚS SR nálezom sp. zn. I. ÚS 454/2022 z 27. októbra 2022 (okrem iného) zrušil uznesenie NS SR sp. zn. 2Ndob/21/2022 zo 16. februára 2022 ako predčasne vydané a vec vrátil tomuto súdu. Po vrátení veci bolo vydané nové uznesenie sp. zn. 2Ndob/13/2022 z 2. februára 2023, ktorým NS SR (opätovne) rozhodol tak, že sudcovia Krajského súdu v Košiciach JUDr. Július Tóth a JUDr. Igor Ragan nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci sp. zn. 4Cb/1/2008 a konanie o námietke zaujatosti voči JUDr. Drahomíre Brixiovej zastavil.

27. Uznesenie NS SR sp. zn. 2Ndob/13/2022 z 2. februára 2023 bolo teda jedným z rozhodnutí, proti ktorým smerovala ústavná sťažnosť odvolateľa. ÚS SR dospel k záveru, že neexistuje príčinná súvislosť medzi namietanými právami sťažovateľa nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“), čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právom na nestranný súd podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru na jednej strane a napadnutým uznesením NS SR na strane druhej, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú. V odôvodnení uznesenia (okrem iného) uviedol, že výhrady a námietky sťažovateľa proti členkám senátu 2 Ndob nezodpovedajú riadne uplatnenej námietke zaujatosti, týkajú sa skoršej rozhodovacej činnosti označených sudkýň, ktoré sťažovateľ spochybňuje bez toho, aby uviedol a preukázal možný relevantný pomer k veci, stranám konania alebo ich zástupcom, prípadne osobám zúčastneným na konaní podľa § 49 CSP. Podľa § 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd námietky sťažovateľa v tomto smere hodnotí ako neopodstatnené. Pokiaľ ide o posúdenie námietky zaujatosti proti členom senátu krajského súdu v napadnutom uznesení najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd riadne odôvodnil svoje úvahy, ktorými sa vysporiadal s relevantnými skutočnosťami potrebnými pre prijatie záveru, že JUDr. Július Tóth a JUDr. Igor Ragan nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vo veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 4Cb/1/2008. Inými slovami, ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa podanou námietkou zaujatosti dostatočným spôsobom zaoberal a jeho záver o nevyhlúčení označených sudcov krajského súdu z rozhodovania v predmetnej veci s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľa nemožno považovať za svojvoľný alebo neodôvodnený. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že námietka zaujatosti nemá slúžiť ani tomu, aby strana sporu určovala, kto bude zákonným sudcom v konkrétnej veci bez splnenia zákonných podmienok podľa § 49 a nasl. CSP. Vzhľadom na závery vyplývajúce z citovaného uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky je námietka odvolateľa v čase rozhodovania odvolacieho súdu bezpredmetná a odvolací súd sa ňou nebude bližšie zaoberať.

28. K namietanej nepríslušnosti Krajského súdu v Košiciach odvolací súd uvádza, že podľa § 410 CSP platí, že žalobu na obnovu konania prejedná súd, ktorý o veci rozhodoval v prvej inštancii. Žalobou napadnutý rozsudok NS SR sp. zn. 1ObdoV/21/2008 zo 6. júna 2008 bol vydaný v konaní, ktoré sa v prvej inštancii viedlo na Krajskom súde v Košiciach. Krajský súd v Košiciach bol preto jednoznačne príslušným súdom na prejednanie predmetnej žaloby na obnovu konania. Napokon aj sám žalobca podal svoju žalobu na obnovu konania práve na Krajský súd v Košiciach. Exekučný súd (t. j. miestne príslušný okresný súd v exekúciách začatých pred 1. aprílom 2017 a po tomto dátume už len Okresný súd Banská Bystrica) má právomoc vydať poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie na podklade spôsobilého exekučného titulu a následne rozhodovať v tých prípadoch, kde to zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) výslovne ustanovuje. Žaloba na obnovu konania v Exekučnom poriadku upravená nie je, preto nemožno ani teoreticky uvažovať o tom, že by predmetné konanie malo byť postúpené exekučnému súdu.

29. K povinnosti súdu prvej inštancie nariadiť na prejednanie žaloby na obnovu konania pojednávanie odvolací súd uvádza, že v prípade odmietnutia žaloby na obnovu konania z dôvodov podľa § 413 ods. 1 písm. a), c) a písm. e) CSP súd prvej inštancie túto povinnosť nemal. Odvolateľ svoj názor podporil odkazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 54/08-28 zo 16. októbra 2008, ktorý bol publikovaný v časopise Zo súdnej praxe č. 2, ročník 2009 pod publikačným číslom 14/2009 s nasledovnou právnou vetou: Ak všeobecné súdy zamietnu návrh na obnovu konania z dôvodu nedostatku zákonných podmienok pre obnovu (§ 228 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) bez toho, že by nariadili vo veci pojednávanie, na ktoré predvolajú účastníkov, porušujú týmto nesprávnym postupom ich právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Už z citovanej právnej vety je zjavné, že uvedené rozhodnutie bolo vydané za účinnosti predchádzajúcej procesnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol s účinnosťou od 1. júna 2016 zrušený a nahradený novým procesným predpisom. Odvolateľ svoju žalobu na obnovu konania podal za účinnosti tohto nového procesného predpisu - Civilného sporového poriadku, ktorý v ustanovení § 413 ods. 2 normuje, že ak súd postupuje podľa § 413 ods. 1, t. j. ak žalobu na obnovu konania odmieta z niektorého z dôvodov uvedených pod písm. a) až e), žalobu na obnovu konania nie je potrebné doručovať ostatným subjektom na vyjadrenie. Z toho vyplýva, že o odmietnutí žaloby na obnovu konania podľa § 413 ods. 1 CSP môže súd rozhodnúť tzv. od stola, iba na základe samotnej žaloby, resp. skutočností uvádzaných samotným žalobcom. Ak súd žalobu na obnovu konania neodmieta, rozhodne rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne (§ 414 CSP). Keďže rozsudok je potrebné verejne vyhlásiť (§ 219 ods. 1 CSP), je zjavné, že v týchto prípadoch súd na prejednanie žaloby na obnovu konania nariadi pojednávanie, na ktoré predvolá strany sporu a prípadne aj ďalšie subjekty. Naproti tomu podľa úpravy Občianskeho súdneho poriadku bolo možné o návrhu na obnovu konania rozhodnúť len dvoma spôsobmi, a to návrh zamietnuť alebo obnovu konania povoliť (§ 234 ods. 1 OSP). Zároveň však platilo, že ak súd návrh na obnovu konania zamietal preto, že nie je prípustný, alebo preto, že ho podal niekto, kto naň nebol oprávnený, alebo preto, že je zrejme oneskorený, nemusí na prejednanie veci nariadovať pojednávanie (§ 234 ods. 2 OSP). Vo veci, ktorú posudzoval ÚS SR v označenom náleze, bol návrh na obnovu konania zamietnutý z dôvodu, že navrhovateľom uvedený nový dôkaz nemožno považovať za taký, ktorý by podstatným spôsobom priviedol priaznivejšie rozhodnutie vo veci navrhovateľa. Z uvedeného - podľa názoru odvolacieho súdu - vyplýva, že závery nálezu ÚS SR č. k. I. ÚS 54/08-28 zo 16. októbra 2008 sú za účinnosti Civilného sporového poriadku aplikovateľné iba na prípady, ktoré upravuje ustanovenie § 414 CSP, t. j. keď súd prvej inštancie žalobu na obnovu konania neodmieta. O taký prípad sa však v súdnej veci nejedná, a preto súd prvej inštancie nepochybil, keď o žalobe odvolateľa rozhodol bez nariadenia pojednávania. Navyše, súd prvej inštancie svoj procesný postup (predchádzajúci napadnutému uzneseniu) riadne vysvetlil v odseku 11 odôvodnenia, kde uviedol, že v prvom rade formálne preskúmal žalobu na obnovu konania proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. júna 2008, sp. zn. 1ObdoV/21/2008, a to bez doručenia tejto žaloby ostatným stranám na vyjadrenie a bez nariadenia pojednávania, keďže v tejto fáze konania žalobu meritórne neskúmal.

30. Napokon sa odvolací súd nestotožnil ani s námietkou nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia.

Súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými, pre rozhodnutie relevantnými, tvrdeniami žalobcu a svoje závery o tom, že žaloba na obnovu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná a že je zjavne nedôvodná, aj riadne odôvodnil. Isté výhrady mal odvolací súd len pokiaľ ide o záver, že žaloba na obnovu konania bola podaná oneskorene (viď odsek 22 tohto odôvodnenia), avšak tieto nemajú vplyv na vecnú správnosť napadnutého uznesenia. Dôkazom toho, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je jasné a zrozumiteľné, je aj samotné odvolanie, v rámci ktorého bol odvolateľ schopný identifikovať (pre rozhodnutie veci) podstatné časti súdnej argumentácie, ktoré následne podrobil kritike. Pokiaľ ide o nevysporiadanie sa s úplne všetkými skutočnosťami, ktoré žalobca uviedol tak v žalobe na obnovu konania, ako aj v jej doplneniach, odvolací súd poukazuje na to, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie bolo vydané v tej fáze konania o žalobe na obnovu konania, v rámci ktorej súd skúma, či žaloba na obnovu konania obsahuje zákonom predpísané (formálne a obsahové) náležitosti, či je podaná včas, oprávnenou osobou, či smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná a či je odôvodnená niektorým zo zákonom predpokladaných dôvodov. Ak ktorákoľvek z týchto podmienok nie je splnená, súd žalobu na obnovu konania odmietne bez toho, aby postúpil ďalej, a teda rozhodoval, či obnovu konania povolí alebo žalobu zamietne. Skutočnosti uvádzané žalobcom v jeho početných doplneniach žaloby na obnovu konania (ako aj v samotnej žalobe), ktoré sa týkali konania sp. zn. 4Cb/1/2008 a jeho údajnej ničotnosti, s uvedenými podmienkami nijako nesúviseli, a preto súd prvej inštancie nemal dôvod sa nimi zaoberať, a teda ich ani uvádzať v odôvodnení napadnutého uznesenia. Rovnako sa nimi nezaoberal ani odvolací súd, pretože jeho úlohou bolo preskúmať závery súdu prvej inštancie (že žaloba na obnovu konania smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná, že žaloba je zjavne nedôvodná a podaná oneskorene) a tiež procesný postup, ktorý predchádzal napadnutému výroku o odmietnutí žaloby na obnovu konania.

31. Keďže žalobcom uvádzané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), c), e) a písm. h) CSP nie sú dané a súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď žalobu na obnovu konania odmietol, odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie vo výroku o odmietnutí žaloby na obnovu konania proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. júna 2008, sp. zn. 1ObdoV/21/2008 (§ 387 ods. 1 CSP).

32. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešnou stranou sporu a vznikol jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Keďže však podľa obsahu spisu žalovanej v tomto konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, odvolací súd v súlade s článkom 17 Základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (k uvedenému porovnaj R 72/2018).

33. Uznesenie prijal odvolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia

právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 v spojení s § 424 CSP).

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.